

zwaren en moeilijkheden moet deze mensch gestuit zijn bij het vervullen van zijn zegenrijke zending. Aan den eenen kant de zuivere, hooggestemde kunstenaarsziel voor wie de muziek „höhere Offenbarung als alle Weisheit und Philosophie” beteekent, aan den anderen kant zijn auditorium, dat in de muziek slechts verstrooiing vermocht te zien. Hier treedt de schrijnende antithese tusschen artiest en alledagsmensch duidelijk aan het licht. Het tragisch conflict tusschen droomwereld en realiteit, dat iedere werkelijke kunstenaar doormaakt, is ook Van Bree niet bespaard gebleven. In bewondering zien wij op naar de onbuigzame geestkracht en den ontembaren geestelijken moed, waarover deze mensch heeft beschikt.

Slechts een betrekkelijk kleine kring van getrouwen, onder wie Dr F. C. Kist een eereplaats inneemt, staat hem in zijn worsteling terzijde. De groote massa evenwel, voor wie het zinnenstreelende bel-canto van de in Amsterdam gevestigde Italiaansche opera van grooter waarde is, gaat innerlijk onberoerd aan dezen idealist voorbij. Nochtans ziet onze muzikale reformator het als zijn plicht op te treden als muzikaal pædagoog. In dit verband krijgen de woorden van Dr F. C. Kist: „Hij is de eerste geweest in ons vaderland, die toen de toonkunst te gering werd geschat en in verhouding met vroeger eeuwen niet bloeide, de muzikale smaak van ons publiek heeft gecultiveerd”, een wel zeer diepen zin. Moeizaam streeft Van Bree ernaar ons volk liefde en vooral eerbied voor de muziek bij te brengen. De uitlating van Mr J. J. van Lennep „Het deed mij in de ziele aan, zoo vaak ik buiten 's lands met minachting over Hollandsche poezij, Hollandsche letterkunde, Hollandsche kunst hoorde spreken,” moet Van Bree als uit de ziel zijn gegrepen. Met groote daadkracht geladen, werkt Van Bree voor zijn hartewensch, een schoon en bloeiend Nederlandsch muzikleven. Ongetwijfeld zal het dezen geestelijk helderzienden mensch niet zijn ontgaan, dat, wil hij dit ideaal inderdaad verwezenlijken, het ontwikkelingsniveau van den kunstenaar dient te stijgen. Immers, eerst wanneer de artiest als geestelijk en sociaal volwaardig individu wordt beschouwd, zal het mogelijk worden een vruchtbare muzikale gemeenschap te stichten. Het probleem van den nood der musici, zoo onwaardig voor een samenleving als de Nederlandsche, eischt zijn volle aandacht op. Hoe pijnlijk moet het dezen altruïst getroffen hebben, wanneer hij de vernederende omstandigheden, waaronder de doorsnee-musicus in dien tijd moest werken, aanschouwde. Door-drongen van de onhoudbaarheid van deze toestanden, hamert hij het zijn kunstbroeders in, dat slechts een souverain beheerschen der muzikale materie zou kunnen leiden tot een geregelder levenswijze der artiesten en daardoor ook van heilzamen invloed zou zijn op ons muzikleven. Van Bree voelt het terecht als een ongerijmdheid, dat nog steed.